

“Fiziksel bir sorunuz var mı Haluk Bey? Ağrı falan?”

“Hayır.”

“O halde doğru yere geldiniz. Kâbusların çoğu fiziksel ağrılardan, hastalıklardan, özellikle de ateşli hastalıklardan kaynaklanır. Öyle olsaydı, bir doktora gitmenizi tavsiye ederdim.”

“Hiçbir hastalığım yok.”

“Benim rüyalar konusunda incelemeler yaptığımı biliyor muydunuz?”

“Evet, geçen gelişimde çalışmalarınızı görmüştüm.” Elimle yazı masasını işaret ettim.

“Ashını isterseniz bu konuda akademik geçmişim yok, bütün bilgi birikimim kendi araştırmalarımдан ibaret.”

Aniden sesinin tonu değişti. “Haluk Bey, kimileri için rüyalar derin anlamlarla yüklü, insanlara hayatın sırlarını sunan, gizemli bir âlemdir. Bu insanlar rüyalarını kafalarına takarlar, düşünürler ve yorumlarlar. Güzel bir rüyadan sonra günleri iyi geçerken, kötü bir rüya bütün günlerini berbat edebilir. Onlara göre rüyalar kişilik, motivasyon, değer

yargıları ve hislerle ilgili ipuçları verir. En özel düşüncelerimizi ve gizli endişelerimizi ortaya çıkaran, kendimizi keşfetmemiz için bir araç olan rüyalarımızdır. Kimileri içinse rüya yalnızca rüyadır, uykulu beyne sinir hücreleriyle taşınan bir dizi anlamsız faaliyettir ve hiçbir önemi yoktur. Siz hangi gruba giriyorsunuz?”

“Kesinlikle ikinci gruba giriyordum, bu rüyalar başlayana dek... Aslında yine öyleyim, yani bu rüyaları düşünüp yorumlar falan yapmıyorum. Beni rahatsız ediyorlar yalnızca.”

“Sık alkol kullanır mısınız?”

“Hayır.”

“Kullandığınız ya da uzun süre kullanıp da bıraktığınız bir ilaç?”

“Yok, yalnız rüyamda durmadan içki içiyorum.”

“Durun, daha rüyaya gelmedik.”

Profesör çaylarımızı tazeledi.

“Aslında kâbus görmek çocukların işidir Haluk Bey. Üçsekiz yaş arası... En çok kâbusu onlar görür. Çocukluk sorunları ve korkularıyla mücadele etmek yetmiyormuş gibi bir de nedenini bilmedikleri yasaklar, ‘cıs’lar, ‘öcü gelir’ler, ‘doktor iğne yapar’lar... Beyinlerinin nasıl görüntülerle dolduğunu düşünsenize... Yetişkinlerdeyse ayda bir kâbus görme oranı yüzde beş ile on arasındadır. Çocukların büyüme-ye can atmalarına şaşmamalı.” Güldük.

“Benimkilere pek kâbus da denemez.”

“Sizi rahatsız ettiğine göre, diyebiliriz.” Kısa bir sessizlik oldu. Profesör çayından bir yudum aldı ve “Haluk Bey, anlatır mısınız rüyanızı?” dedi.

“Rüyalar, hemen hemen her gece...” Garip bir heyecan sarmıştı bütün bedenimi. Sözcüklerin aklıma gelmesiyle buharlaşıp yok olması bir oluyordu. Profesör bu halimi fark etmiş olacak ki denetimi tekrar eline aldı.

“Sürekli olması gayet doğal, bu kâbusların önemli bir

özelliğidir. Bir diğer özellikleri de, genelde yarı yarıya da olsa kâbusu göreni uyanmaya zorlamaları...”

“Bakın o pek olmuyor. Genelde sabahları hatırlıyorum rüyaları.” İlk rüyadan sonra kalkıp su içtiğimi hatırladım. Boğazım üşümüştü. Çaydan bir yudum aldım. Artık rüyaları anlatmam gerekiyordu. Çaydan bir yudum daha alıp “Aslında çok basit,” dedim. Bunu biraz da kendi kendime söylediyimi hissettim. “Rüyamda tanımadığım insanlarla birliktiyim. Kendi hayatımdan kimse yok. O insanları tanımıyorum fakat rüyada çok iyi tanıyoruz.” Sustuğumda hiçbir şey anlatamadım gibi geldi. Umutsuzca Profesör’e baktım.

“Tanımadığın birileri... Aslında tanımadığın birilerini görmende tuhaflık yok. En tipik kâbus teması tanınmayan bir erkek tarafından takip edilmektir. Bu, kadınlar için de böyle, erkekler için de... Ufaklıklarsa daha çok hayvanlar ve canavarlar tarafından takip edilirler. Erkeğin rüyasındaki yabancı erkek onun gölgesini, kişiliğinin karanlık tarafını temsil ediyor olabilir. Biz Doğululara göre rüyadaki yabancı başka boyuttan bir ruhtur ve bize ders ya da mesaj verir. Batılılara göre ise bu yabancı aslında kişiliğimizin bilinmeyen, gizli yönüdür. Ancak bu yabancıları rüyada çok iyi tanıyor olursun farklı bir durum tabii... Bunun seni rahatsız etmesi de doğal.” Bir anda senli benli olmuşuk Profesör’le. “Ben pek rağbet etmem ama popüler rüya tabirleri sözlüklerine bakalım olursak da bir yabancıyla tanışmak yeni bir iş olanağıdır. Ama senin tanıştığın filan da yok kimseyle.” Sanırım Profesör derdimi anlamıştı. Selin niye bunu becerememişti? Daha az şey bildiğinden mi, derdimi ciddiye almadığından mı, yoksa benim ona derdimi, Profesör’e anlattığım gibi derli toplu anlatamadığımdan mı?

“Hem de alkoliksin rüyada...”

“Evet, bir yer var, bir bar... Sürekli oraya gidip o insanlarla buluşuyorum.”

“Zaten içki içen biri olsaydın, rüyanda içmenle ilgilenmezdim. Bu gereksiz bir ayrıntı olurdu çünkü. Az içki içen biri olarak rüyanda çok içmen, günlük yaşamın stresinden kaçmak ve hızlı bir el tarafından kurtarılmak ihtiyacı içinde olman anlamına gelir. Bu durumda alkol bir denge unsuru yani... Kendini daha iyi hissetmeye ihtiyacın var.”

Çayın soğumuş olan son yudumu boğazımdan geçti.

“Barda olmansa anlamlı bir değişime ihtiyaç duyduğunu sembolize ediyor olabilir. Öte yandan bar, günlük sıkıntının ve stresin anlamsız olduğu bir yere, rüyanda barda oluşun bir çeşit kendini tatmin olabilir. Kendini sosyalleştirmeyen ve sıkılan insanlar bu tip rüyalar görürler. Bir sıkıntın var mı Haluk Bey?”

Bu cümle kulaklarımın içinden acıyla gırtlığıma doğru aktı. Huzursuzca yutkundum.

“Hayır, yok.”

“Peki, ne yapıyorsun o barda?”

“Hiç... Sohbet, içki, o kadar...”

“Bütün rüyalar o barda mı geçiyor?”

“Hayır, bir seferinde de bir evde... Benim evin salonuna çok benzeyen bir yerde Emre’yle sohbet ediyorduk.”

“Ha adları da var...”

“Tabii... Emre, Ömer, Zeynep, Mehmet.”

“Aslında bu adlarda arkadaşların yok...”

“Yok.”

“Zeynep?”

Durakladım. Profesör’ün zekâyla parlayan gözlerinin ışığında yok olacak gibiydim.

“Zeynep’le yeni yeni birbirimize âşık oluyoruz. Rüyada tabii...” Bunları Selin’e asla anlatamazdım: O birinci gruba giriyor.

“İtiraf etmeliyim, tuhaf rüyalar bunlar... Benim salona benzeyen bir yer dedin, bu normal... Rüyalarda zaten hep

bildiğimiz yerlere benzer mekânlarda oluruz. Ayrıca rüyada gördüğümüz insanlar tanıdıklarımızın tıpatıp aynılarından çok, benzerleridir. Peki, bu rüya sakinlerini gerçek hayatındaki birilerine benzetebiliyor musun?”

Zeynep’le Selin’i yan yana durmuş, bana bakarken görür gibi oldum.

“Hayır.”

Sonra Alp’le Emre’yi...

“Kesinlikle hayır.”

“Şimdilik seni daha fazla sıkıştırmayayım Haluk Bey.”

Senli benli ama hâlâ Haluk Bey...

“Senden ricam, bana bu rüyaları gördüğün sırayla ve tabii hatırladığın kadarıyla yazıp getirmen... Böylelikle daha iyi yardımcı olabilirim sana. Başucunda bir kâğıt ve kalem bulundur. Rüyadan uyanır uyanmaz gördüklerini yaz. Uyanmazsan da sabah... Bir nevi rüya günlüğü yani, analizimizi kolaylaştırır bu.” (Analizimiz?) “Ya da varsa bir ses kayıt cihazın, gece ona anlat, sabah yazarsın. Tabii ben doğrudan yazmanı tavsiye ederim. Rüyaı yazarken kişileri, sahneyi, zor da olsa renkleri, olayı; rüya sırasındaki ve uyandığındaki hislerini, sembolik bulduğun bütün ayrıntıları özellikle belirtmelisin. Rüyaları yönlendirmeye ilgili teknikler de var fakat şimdilik kafanı bunlarla bulandırmayayım.”

Birlikte kapıya doğru yürüdük. O sırada Selim de geldi. Yüzünden iyilik akıyordu. Bana bakıp “Dolap, ışık demiri” dedi. Profesör ona şefkatle bakıyordu.

“Anlattıklarını düşünüp biraz kitap karıştıracağım, sonra yine konuşuruz. Ne zaman bunalırsan gel. Gördüğün gibi sürekli evdeyiz.”

Dışarı çıktım.

“Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

“O nasıl söz Haluk Bey, daha bitmedi işimiz. Biliyor mu-

sun, ben de ikinci gruptayım. Teorik olarak bu konuyla ilgilensem de rüyaların anlamıyla pek ilgilenmem. Aslında rüyanın anlamını sen biliyorsun, rüyayı gören beyin onun anlamını da bilir. Ben yalnızca o anlamı ortaya çıkarmaya çalışacağım.”